

# LBRIS

We know  
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**SHEN, L.J.**

**Wildest dreams** / L.J. Shen. - București : Midnight Books,

2026

ISBN 978-630-6546-40-4

821.111

Traducător: **Maria Dosei**  
Redactor: **Alexandra Fusoi**  
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**  
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

### **WILDEST DREAMS**

Copyright © 2025, by L.J. Shen  
All rights reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție  
Toate drepturile rezervate pentru limba română.  
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată  
sau reprodusă fără acordul editurii.

### **Editura Midnight Books**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: [office@bookzone.ro](mailto:office@bookzone.ro)

[www.bookzone.ro](http://www.bookzone.ro)

L.J. SHEN

# WILDEST DREAMS

SERIA IUBIRE INTERZISĂ

Midnight Books  
BUCUREȘTI, 2026

## CAPITOLUL UNU

# DYLAN

Există moduri mai nefericite de a fi întâmpinat când ajungi acasă decât s-o prinzi pe maică-ta rășchirată toată, lipită de geamul ușii din spate, ronțăită de logodnicul ei. Dar nu-mi venea niciunul în cap în timp ce stăteam la intrare, strângând pumnul pe mânerul ușii și luptându-mă – fără succes – cu reflexul de vomă.

– Ah, Marty! Da. Acolo, *dio mio*, nu te opri.

Gemetele înăbușite, acoperite de palma lui, în încercarea de a nu trezi copilul de la etaj, mi s-au strecurat în creier, întipărindu-mi-se pe veci în memorie.

Reacția instinctivă a fost să urlu „OCHII MEI, OCHII MEI!” ca Phoebe Buffay și să ies din fugă din casă, din oraș, din stat și de pe planetă cu brațele fluturând. Din nefericire, nu puteam. În primul rând, pentru că fiica mea de trei ani dormea la etaj și n-aveam de gând s-o abandonez. În al doilea, pentru că, la douăzeci și șase de ani, încă locuiam cu mama, deși într-o mică vilă superbă pe care i-o construise fratele meu. Deci mama avea mai multe drepturi asupra casei decât mine.

În al treilea rând? *Bravo, mamă! Respect, îți trăiești viața.*

Icnind un pic, am închis ușa cu un clic ușor și m-am întors repede la mașina mea, un GMC Jimmy roșu model 1999, ca să le ofer intimitate. Am trântit după mine portiera străveche. Care s-a răzbunat și s-a desprins din balamale, căzând pe pământul noroios cu o bufnitură zgomotoasă.

Am închis ochii, am strâns volanul până mi s-au albit încheieturile și am inspirat adânc.

*E totul bine. Mai mult decât bine. Grozav, de fapt. Ai un acoperiș deasupra capului. Un serviciu stabil. Un copil pe care îl adori...*

Telefonul a început să bâzâie în buzunarul subțire al uniformei de la restaurant. Ținuta consta într-o rochiță roz-pal atât de scurtă, încât putea trece oricând drept șervet, și un șorț în carouri, plin de pete imposibil de identificat, de la sos de roșii, la cafea, vomă și grăsime.

Ce să zic? O viață extravagantă, de lux, dar cineva trebuia s-o trăiască și pe asta.

Privirea mi s-a oprit la imaginea afișată pe ecran. Era Cal, cea mai bună prietenă a mea. Fotografia o înfățișa cu capul dat pe spate, râzând lipsită de griji, și fața demonică a fratelui meu aruncându-se asupra gâtului ei și sărutându-o, cu Turnul Eiffel în fundal. Am ales poza asta ca imagine de contact ca să nu uit singurul ei defect, în ciuda caracterului altfel luminos: și-o trăgea cu dublura lui Lucifer, alias frațele meu autoritar și obsedat de control.

Adică, *erau* căsătoriți. Și al naibii de drăguți împreună. Poate eram eu sâcâită pentru că toți cei din jurul meu își găsiseră perechea, retrași în propriile universuri pline de iubire. În ultimii patru ani, singurii mei iubiți au fost din silicon și pe baterie.

Am glisat cu degetul pe ecran fără să spun nimic. Mi-era teamă că o să vomit dacă deschid gura.

— Dyl, a râs Cal de la celălalt capăt al liniei, respirând greu.

Row mârâia în fundal ca un grizzly, cum făcea de obicei când o săruta.

Nu eram geloasă pe Cal că-și trăia basmul. Își câștigase dreptul îmblânzindu-l pe sălbaticul de frate-miu.

— N-o să-ți vină să crezi peste cine am dat la Canes! a chițait ea încântată.

Am închis iar ochii, încercând să mă conving să nu cedez nervos pe loc.

Ed Sheeran? Taylor Swift? Regele Charles? *Dumnezeu?*

Viața lor era plină de petreceri cu celebrități, vacanțe demne de Pinterest și mâncăruri prea arătoase să le mănânci.

Nu era vina ei că eu tocmai terminasem o tură de douăsprezece ore la fundătura mea de job de la Dahlia's Diner. Nu era vina ei că îmi creșteam copilul singură. Nu era vina ei că încă locuiam cu mama. Nu era vina ei că viața mea semăna cu capitolele de la jumătatea unei cărți dureros de plictisitoare, cu paginile lipite între ele, o listă nesfârșită de lucruri de făcut și corvezi.

— Dylan? Mai ești acolo? a gemut Cal după câteva secunde de tăcere.

*Din păcate.*

Mi s-a părut că-l aud pe Row mormăind: „Stai nemișcată și lasă-mă să intru.” Pe bune, pe cine am omorât în viața mea anterioară să merit o seară ca asta?

Vântul urla și se învârteja într-un dans violent, strecurându-se ca un hoț în mașina mea și cuibărindu-mi-se în oase.

— Row, l-a dojenit Cal, încerc să mănânc!

— Și eu.

*Of, Doamne!* Oare Protecția Copilului ar interveni să salveze un copil de douăzeci și șase de ani?

— Tocmai i-am surprins pe mama și pe Marty regulându-se lipiți de ușa din spate, am explodat eu.

*De-aia debarasezi mese și nu ții secrete de stat, Dylan.*

— Isuse! a zis Cal – sau Dot, din cauza pistruilor de pe nas și obraji, dovada că Dumnezeu a pulverizat praf magic pe ea. Vreau să zic, bravo ei, Zeta merită puțină acțiune, dar... condoleanțele mele, a pufnit Cal în râs. Știi

tu, pentru pofta ta de mâncare, pentru libidou și așa mai departe.

— Și nu doar asta, m-am forțat eu să zâmbesc, mai mult ca să mă audă ea. O să lase urme și știi că eu spăl geamurile.

Lăsând gluma laoparte, mama a îndurat un mariaj îngrozitor cu tata. Când el s-a dus, acum șase ani, nu credeam că va mai da vreo șansă iubirii. Dar m-am bucurat că măcar una dintre noi a făcut-o. Eu, una, n-o să mă mai apropiu în viața mea de un bărbat nici la trei metri depărtare.

— Ești pregătită să ai un frățior sau o surioară? m-a tachinat Cal.

După liniștea din jurul ei, am dedus că Row încetase s-o mai agreseze tandru pe nevastă-sa și chiar asculta conversația.

— Mersi. Abia scăpasem de greață.

— Te-aș bănuî ești însărcinată, dar am întâlnit călugărițe care au parte mai multă acțiune ca tine, a râs Cal. Nu știa că vii?

— Trebuia să fac un schimb dublu, dar a fost o seară liniștită și Dahlia m-a trimis acasă mai devreme.

— Unde ești acum? întrebă Cal.

— Caut refugiu în Jimmy, spun, ștergând cu mâna un strat gros de praf de pe bord. Doar că tocmai a căzut portiera de pe partea șoferului, așa că nici de cald nu-mi ține Jimmy asta.

— Se vede că azi n-ai noroc, a zis prietena mea cea mai bună pe ton compătimitor. Îți trimit tort.

Pauză.

— Și un încărcător pentru Magic Wand, știu că îl rătăcești pe al tău.

În fundal, Row a protestat cu zgomot. Așa îi trebuie. Eu am fost nevoită să văd și să aud cum o pângărește pe cea mai bună prietenă a mea din copilărie lună de lună de când s-au cuplat. Puteam măcar să-mi scot și eu părleala.

— Încărcătoarele au picioare, am protestat eu, forțându-mă să râd, dar a sunat metalic și ruginit. Altfel nu-mi explic de ce tot dispar. Deci sunteți la Cannes acum?

Row și Cal își împărțeau timpul între New York și Londra. Row avea restaurante cu stele Michelin în ambele orașe, dar le plăcea să călătorească peste tot.

— Da. Mâine-dimineață ne întoarcem la Londra, probabil pentru o perioadă mai lungă. Row deschide un restaurant nou la Edinburgh. Și ne vrea aproape pe mine și pe Serafina.

Serafina e nepoata mea. Tocmai a împlinit doi ani și are ochii uriași și albaștri ai mamei ei, buclele sălbatice ca de onix ale tatălui ei și niște plămâni de cântăreață de operă. Țipă așa tare, că o poți găsi și în mijlocul unui cutremur catastrofal.

— Dylan...

Cal a ezitat o clipă.

— Am o idee.

Și ei, și lui Row le vine tot timpul câte o idee. Și toate sunt despre cum să-mi aranjeze mie viața de rahat. Nu că i-aș condamna. Existența mea este de toată jena, genul care necesită o intervenție.

— Nu, am oftat eu, frecându-mă la ochi cu podul palmei. Nu mi-a mai rămas decât mândria.

— Ești sigură că măcar aia ți-a mai rămas? a mor-măit Row sarcastic.

— Ha-ha! Du-te-n mă-ta!

— Nu, mersi, Dyl. Și, dacă vrei să știi, standardele tale au decăzut și mai mult în ultima vreme. Ce ai cu mama?

— *Taci, taci, taci!*

Am călcat accelerația și îmi vine să strâng de gât pe cineva.

— O să avem nevoie de cineva care să aibă grijă de apartamentul nostru din New York cât suntem plecați, a

continuat Cal, ignorându-ne glumele. Ce-ai zice să te ocupi tu? Ți-ai dorit dintotdeauna să stai în New York.

Da, dar asta era înainte.

Înainte să-mi dau seama că n-o să merg niciodată la facultate.

Înainte să rămân gravidă și să am un copil la douăzeci și trei de ani.

Înainte ca tatăl copilului să mă părăsească, în văzul tuturor, și să se cupleze cu primărița coruptă a orașului, cu care avea o aventură.

— Ce zici acolo, fată? Nu-mi permit să trăiesc la New York! am exclamat eu râzând.

— Ce să-ți permiți? s-a băgat Row, cu glas grav, aspru, de zici că mârâie tot timpul. Oricum angajăm pe cineva. N-o să plătești chirie, pentru că o să stai la noi. De făcut piața, e totul aranjat, cu livrări la ușă de două ori pe săptămână. Tot ce trebuie să faci e să golești frigiderul și camera. Sunt plătite și utilitățile. O să-ți mai dau ceva treburi administrative și te pun pe statul de pla...

— Nu!

Din gât mi-a ieșit un țipăt panicat.

— Nu vreau să mă angajezi doar pentru că suntem rude.

Ambrose Casablanca, zis Row, detesta pe aproape toată lumea și, când dădea de cineva pe care nu-l detesta cu totul, avea tendința să-l angajeze pe loc. Așa a ajuns să lucreze cu prietenul lui din copilărie, Rhyland, vreo cinci ani, înainte să li se despartă drumurile. Din același motiv a devenit bun prieten cu partenerul lui de afaceri, Tate. Sau a angajat-o pe mama pe post de influencer în social media pentru suma nebunească de două sute cincizeci de mii de dolari pe an, deși mama nu are nici Instagram, nici TikTok, nici Facebook, nici X.

— Nu știi cum să-ți zic, Dyl, dar situația ta actuală nu-ți prea permite să fii așa orgolioasă, a răspuns Row cu răceală. Acceptă și gata.

Cal a icnit și am auzit cum îl plesnește.

— Row, te porți ca un cur!

— Promite-mi că-l văd pe-al tău diseară și-i cumpăr și mașină nouă, pe lângă apartament, i-a șoptit Row.

„Dap, e clar. N-o să-mi mai revin după conversația asta.”

— Nu vreau apartamentul vostru din New York, am bombănit eu. Nu mi-aș permite îngrijirea copilului, nici n-am vreo slujbă imaginară și nici nu trăiesc pe spinarea altcuiva la douăzeci și șase de ani.

Nu eram vreo întreținută. Încercam să-mi croiesc singură drumul în viață, chiar dacă nu-mi ieșea perfect.

— Acum ești încăpățânată și nerezonabilă, m-a acuzat fratele meu.

— Iar tu ești arogant și bătăran.

— Nu-i nicio noutate, a pufnit el.

— Mă sufoci cu atâta dragoste!

— Și tu ne exasperezi pe toți cu atitudinea ta, a ripostat el.

— Te rog, a intervenit Cal. Doar... gândește-te, OK? Poți să-ți cauți job acolo. Poate ceva în marketing? mi-a sugerat ea veselă, iar eu l-am auzit din nou pe frate-miu cum o sărută și am simțit cum mi se strânge stomacul de furie, iritare și exasperare. Găsim noi o soluție pentru Grav. Sunt o mulțime de opțiuni. Trebuie să pleci de-acolo, Dylan, a adăugat ea cu blândețe. Nu mai ai niciun motiv să stai. Mama ta nu mai are nevoie de tine. E logodită, ce naiba! A venit vremea să te ocupi de tine.

Ușor de zi, greu de făcut. Nu știam cum să fac așa ceva. Nu m-am ocupat niciodată doar de mine. Întotdeauna mi-am dedicat viața cuiva, fie mamei, fie lui Gravity.

— Nu.

Îmi mușc buza de jos, calculând în minte cam cât m-ar costa să repar nenorocita aia de portieră a lui Jimmy.

— Acum, dacă îmi permiteți, au trecut deja mai mult zece minute. Cred că și-au terminat treaba. Mă duc să leșin pe canapeaua mea.

— Dacă te referi la canapeaua din seră... mai bine nu. Am inaugurat-o cu Row data trecută când am fost acolo.

— *Cal!* m-am răstit eu.

— A, și toată bucătăria, camera de oaspeți și toate dușurile din casă, m-a informat nepăsător. De fapt, evită orice loc din casă dacă ți-e silă la gândul ca a făcut cineva prostii pe suprafețele alea.

Le-am închis telefonul și am urlat la văzduh vreme două minute întregi.

---

Când am intrat în casă, mama și Marty nu mai puneau în scenă în sufragerie versiunea personală din *Cincizeci de umbre de păr cărunt*. Slavă Domnului pentru milostenia lui infinită! Casa era cufundată în întuneric și tăcută; nu se auzea decât bâzâitul frigiderului. Mi-am pus un pahar cu apă, am clătit vasele din chiuvetă și apoi am urcat în camera lui Gravity. Era o cameră de prințese, cu tapet floral pe pereți, un pat pentru copii pe care Marty îl montase cu mâna lui, vopsit în nuanțele ei preferate de mov, și rafturi albe care gemeau de cărțile preferatele lui Grav. În cameră era dezordine, truse pentru experimente științifice, piese de LEGO împrăștiate pe covorul mișos și biroul ei micuț, cărți de colorat și litere peste tot. I-am oferit totul lui Gravity. Îmi doream să simtă că poate deveni orice își dorește ea.

M-am îndreptat spre patul ei cu pași mari, cu inima în gât. Fiecare zi la serviciu, orice bacșiș încasat, numai la ea mă gândeam. Dăduse un scop nobil existenței mele banale, terne, lipsite de satisfacții.

Gravity era ancora mea. Terenul solid de sub mine.

M-am uitat la fetița mea frumoasă, dându-i o buclă castanie după ureche. Și urechile erau perfecte! Am simțit un chicot de răs ridicându-mi-se în piept, zvârcolindu-se să iasă, dar l-am înăbușit. La naștere, Gravity arăta ca un moș supărat. Iar acum îți tăia respirația. Bucățică ruptă din tatăl ei, care dăduse bir cu fugiții.

Aceleași gene curbate, negre ca pana corbului, încadrau cei mai uluitori ochi: irisuri verde-gălbui, înconjurate de un inel albastru-închis. Mi-am trecut vârful degetului peste arcul nasului cărn și elegant, urmărind cum i se schițează abia vizibil un zâmbet pe buzele ca niște cireșe. Oare ce visa? Cum o să fie când o să se facă mare? În visurile mele, puținele pe care mi le-am permis în perioada asta, mă vedeam dărâmând ușă după ușă pentru ea, ajutând-o să atingă orice țel, orice își dorea inima ei.

Oare o să pot să-i ofer toate astea aici, într-un orășel ca Staindrop din Maine? Staindrop, unde există o singură școală, o singură grădiniță, zero perspective și câțiva locuitori? Nici măcar noul mall și hotelul strălucitor pe care le-au deschis acum câțiva ani nu au reușit să facă orășelul acesta de la malul mării mai atrăgător.

Și, dacă Grav va sfârși ca mine, prizonieră într-un loc unde nu e fericită, mulțumindu-se cu ce are și renunțând la alte posibilități?

M-am aplecat și, ținându-mi respirația să nu o tresc, am sărutat-o ușor pe obraz.

*Somn ușor, fetița mea iubită, i-a cântat inima mea. Mami te iubește.*

---

Era ridicol, dar paharul mi s-a umplut douăzeci de minute mai târziu, când mi-am dat jos chiloții ca să fac pipi prima oară după opt ore. Stăteam pe toaletă și mă uitam la chiloții mei ponosiți din bumbac, și atunci am realizat că nu aveam nici măcar o pereche altă culoare în